

Arrest

nr. 112.570 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 oktober 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 8 oktober 2013 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 oktober 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2013 om 11:30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. ÇAKTI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk

wordt verklaard. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 maart 2012.

Op 19 februari 2013 doet verzoekende partij aangifte van een voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdaan T.E.. Op 5 september 2013 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Aalst de voltrekking van het huwelijk nadat het parket van Dendermonde een negatief advies gaf op 3 september 2013.

Op 14 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 137 912.

Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: U. F.

voornaam: D. J.

geboortedatum: 18.06.1973

geboorteplaats: Barahona

nationaliteit: Dominikaanse Republiek

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

☒ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

☒ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☒ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21.03.2012 en op 14.08.2013.

Op 19.02.2013 heeft betrokkene te Aalst aangifte gedaan van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane T., E. (°09.08.1976). Dit voorgenomen huwelijk werd op 05.09.2013 geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand Aalst, nadat het parket van Dendermonde een negatief advies had uitgebracht op 03.09.2013. Overeenkomstig art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek is er immers “geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Bovendien, de intentie van betrokkene tot huwen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21.03.2012 en op 14.08.2013.

Op 19.02.2013 heeft betrokkene te Aalst aangifte gedaan van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane T., E. (°09.08.1976). Dit voorgenomen huwelijk werd op 05.09.2013 geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand Aalst, nadat het parket van Dendermonde een negatief advies had uitgebracht op 03.09.2013. Overeenkomstig art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek is er immers “geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Bovendien, de intentie van betrokkene tot huwen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk.”

Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: U. F.

voornaam: D. J.

geboortedatum: 18.06.1973

geboorteplaats: Barahona

nationaliteit: Dominikaanse Republiek

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/10/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☒ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☒ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 19.02.2013 heeft betrokkene te Aalst aangifte gedaan van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane T., E. (°09.08.1976). Dit voorgenomen huwelijk werd op 05.09.2013 geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand Aalst, nadat het parket van Dendermonde een negatief advies had uitgebracht op 03.09.2013. Overeenkomstig art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek is er immers "geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

Bovendien, de intentie van betrokkene tot huwen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Hij diende dan ook gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 21.03.2012 en op 14.08.2013, maar heeft dit nagelaten.

Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet. Evenmin kan de Raad voldoen aan het verzoek van de verzoekende partij om haar 'vrij te laten' "in afwachting van het resultaat van de kortgedingprocedure lopende te Dendermonde".

2.2 Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat de houding van verzoekende partij niet getuigt van een uiterst dringend karakter van de huidige vordering.

Verzoekende partij werd reeds op 8 maart 2013 van haar vrijheid beroofd met het oog op de uitvoering van de bestreden beslissingen. Zij wist dat de uitvoering imminent was sinds die dag en op elk ogenblik kon plaats hebben. Een eerste repatriëringspoging zonder escorte vond reeds plaats op 15 oktober 2013. Verzoekende partij weigerde verbaal om op het vliegtuig te stappen. Door daarna te talmen met het instellen van haar vordering tot 21 oktober 2013 om 18u30, wacht verzoekende partij dermate lang met het indienen van haar verzoekschrift dat niet langer kan blijken dat zij optreedt bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Uit haar optreden kan niet blijken dat de verzoekende partij met de nodige spoed, diligentie en altertheid heeft gehandeld. Verwerende partij meent bijgevolg dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.3 Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf

uitspraak over doen. 1(Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of)1 indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

Aan de verzoekende partij is de technische mogelijkheid geboden om haar vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen. Te dezen is verzoekende partij op 8 oktober 2013 in kennis gesteld van de bestreden beslissingen. Verzoekende partij is op dezelfde dag vastgehouden zodat zij op 8 oktober 2013 diende te weten dat een repatriëring nakende was. Ondanks dit gegeven en ondanks een eerste repatriëringspoging die plaats vond op 15 oktober 2013 dient verzoekende partij pas op 21 oktober 2013 een verzoekschrift tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Verwerende partij merkt terecht op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen verklaring biedt voor dit gebrek aan diligent optreden. Ter terechtzitting betoogt de raadvrouw van verzoekende partij dat er vooreerst verwarring heerste bij verzoekende partij en dat er ook een communicatieprobleem was aangezien verzoekende partij enkel Spaans spreekt. Desalniettemin dient de Raad tevens vast te stellen, -hetgeen overigens wordt bevestigd door de raadvrouw van verzoekende partij-, dat verzoekende partij reeds vóór de vasthouding in nauw contact stond met haar raadvrouw en bijgevolg geen verklaring biedt waarom er zo lang diende getalmd te worden om de vordering in te stellen. Er kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij alert en diligent heeft gereageerd.

Hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

N. MOONEN